

[Erik Eriksen.]

melse; ellers var vi vel mange, der regnede med, at netop den post var en, som naturligt tilhørte en mand med alder og megen erfaring.

Hvad den højtærede statsministers programtale iøvrigt angår, må jeg erkende, at for mig at se er der ikke meget at sige i øjeblikket — jeg har da forøvrigt heller aldrig oplevet at se en programtale så lidt omtalt som den, vi her skal drøfte. Og det af gode grunde. Det første indtryk er, at kongresvedtagelserne er kommet noget på afstand — for slet ikke at tale om det omtalte meget tillokkende valgprogram med de berømtlige 23 udgiftsposter.

Jeg tror, det er såre fornuftigt, at det er kommet på afstand. Man har åbenbart også læst, hvad vi andre mener om fremtidens opgaver. Der er øjensynlig anvendt megen omhu ved udformningen — det er vel også derfor, den siger så lidt. Mange opdagede straks, at der ikke blev sagt noget om skattefradragretten, men som det allerede tydeligt er sagt af den socialdemokratiske ordfører betyder det naturligvis ikke, at den høje regering på dette område har skiftet synspunkter. Tværtimod er det vel stadig hovedhjørnestenen for den socialdemokratiske politik — og jeg forstod på det ærede medlem, at det var noget, vi ville komme til at erfare, når vi når frem til at skulle beskæftige os med skattereformen. Jeg mener at være på den sikre side, når jeg har opfattet dette som værende netop det, den ærede socialdemokratiske ordfører gav udtryk for.

Jeg kunne også sige det på den måde, at hvis jeg har forstået det rigtigt, vil taktikken eller fremgangsmåden være den, at man nu vil lægge op til en udhuling af skattefradragretten. Hvorledes man netop kommer til de 30 000 kr. som grænse, må jeg indrømme at jeg ikke forstår. Det ærede medlem sagde jo, at flid og foretagsomhed skulle ikke straffes, men ophobning af store formuer på private hænder var meget betænkelig. Jeg må indrømme, at det er mig en gåde, at flid og foretagsomhed ikke også kan anerkendes for den, der tjener mere end de nævnte 30 000 kr. Jeg mener virkelig at kende eksempler på, at også i sådanne tilfælde kan man i allerhøjeste grad finde flid og foretagsomhed. Men lad os nu vente og se, hvad der skal ske på disse områder. Jeg lyttede virkelig me-

get opmærksomt til det ærede medlem hr. Poul Hansen (Kalundborg). Nu føler jeg mig ikke så gammel, at jeg i den forstand kan have ret til at give det ærede medlem gode råd, men når det ærede medlem taler om ophobning af formuer på private hænder o. s. v., vil jeg sige til det ærede medlem — som jeg iøvrigt vurderer meget højt —, at jeg tror, han skal passe på ikke at fordybe sig altfor meget i den tankegang, som Hartvig Frisch i sin tid gav udtryk for, da også han omtalte den private ejendomsret.

Der var ikke i programtalen noget om besparelser, altså heller ikke noget om den resterende del af tilskudspolitikken. Her er måske alligevel et område, vi skal have opmærksomheden henvendt på, men jeg erkender som sagt, at regeringen ikke kan og ikke bør dømmes på denne programmerklæring. Jeg komplimenterer oven i købet for det tålmod og den flid, der er nedlagt i denne tale — uden at jeg dog derved vil forfalde til at stemple den som politisk husflid.

Vi må altså vente og se, hvad der skjuler sig bag ordene, når de forskellige forslag kommer. Jeg vil ikke lægge skjul på, at det, der foruroliger, når man studerer afsnittet om den økonomiske politik, er, at regeringen i virkeligheden kredser om de samme linier som i perioden 1947—50. Regeringen vil sætte ind på en forøgelse af produktion og beskæftigelse, og dette må vel opfattes som noget centralt i dens politik. Jeg kan ikke lade være med også her at pege på, at resultaterne af de sidste års gerning jo er, at det for nogle dage siden har været muligt at sænke renten, og at vi praktisk talt har fuld beskæftigelse samtidig med, at valutabalancen kan opretholdes. Alligevel håber jeg, vi er enige om at udvise meget stor forsigtighed. Ingen af os har lov til at forlade os på, at den nuværende gunstige stilling overfor udlandet kan opretholdes. Der er meget, der vil komme til at tage sig anderledes ud, hvis vi ikke er i stand til at opretholde vor konkurrenceevne og vor betalingslignevægt overfor udlandet. Jeg vil gerne understrege, at jeg synes, vi må have dette for øje, også i vor finanspolitik.

Selvom vor valutastilling er meget forbedret, er vore reserver kun små. Vi må er-